

کارگران! نوبت ماست!

رفقای کارگر!

این روزها صدای اعتراض از هر گوشه‌ای از کشور به گوش می‌رسد. اعتراضاتی که استمرار طغیان سراسری توده‌ای در دی ماه سال گذشته هستند. ماهی که طنین فریادهای اعتراض شما به دستمزدهای حقیر، دستمزدهای عقب‌افتاده، عدم امنیت شغلی و ده‌ها معضل دیگر با اعتراضات توده‌های محروم و تهیدست به گرانی و بیکاری، دزدی و چپاول، فقر و سرکوب درهم‌آمیخت و در خیابان‌ها جاری گشت. ماهی که دختران و زنان شجاع ایستاده بر بلندی‌ها، به نقض اولیه‌ترین حقوق‌شان، یعنی حق انتخاب آزادانه پوشش اعتراض کردند. ماهی که معترضان در برابر سرکوب و حمله وحشیانه اوباش جمهوری اسلامی، فریاد "مرگ بر دیکتاتور" را سر دادند و خطاب به نیروهای سرکوب اعلام کردند: "بترسید، بترسید، ما همه با هم هستیم".

اگر پیش از این نیز، اعتراض به سالیان متمادی فقر و تنگدستی، بیکاری و خفقان، تخریب محیط زیست و بروز ریزگردها و خشک شدن رودها و دریاچه‌ها، تضییق حقوق زنان و ستم ملی، بی‌عقوبتی جنایات سران و مسئولان رژیم و وابستگان آنان، در جامعه وجود داشته است، اما از پس دی ماه، اعتراضات مردم تحولی چشمگیر یافته‌اند. تحولی که مبارزات و اعتراضات رادیکال و بی‌امان شما، مانند اعتصابات و راهپیمایی‌های کارگران هپکو و آذر آب، کارگران نیشکر هفت‌تپه، گروه ملی صنایع فولاد اهواز، کارگران راه آهن و ده‌ها اعتصاب دیگر زمینه آن را فراهم آورده است. مبارزاتی که نه تنها رشد و گسترش دادید، بلکه اشکال متنوعی نیز به آن بخشیدید و مهم‌تر، با بیان شعارهای سیاسی و تعرض به مقامات حکومتی، نشان دادید حربه سرکوب رژیم دیگر کارساز نیست. از ضرب و شتم‌ها و تهدیدها نهراسیدید و از رفقای کارگر دستگیرشده خود حمایت کردید. این شما بودید که در برخی راهپیمایی‌ها و تظاهرات اعلام کردید: "زیر بار ستم نمی‌کنیم زندگی، جان فدا می‌کنیم در ره آزادی، وای از این وضع وای از این وضع". و هم‌زمان شما، معلمان و بازنشستگان بودند که در خیزش‌های اعتراضی خود ندا سر دادند: "من اگر برخیزم، تو اگر برخیزی همه برمی‌خیزند".

کارگران مبارز!

اعتراضات و مبارزات کنونی مردمی، هرچند پراکنده، اما نشان از تلاطمی در اعماق جامعه دارد. بحران سیاسی هیئت حاکمه و وضعیت منطقه‌ای و بین‌المللی رژیم، و ناتوانی سران جمهوری اسلامی از پاسخ‌گویی به مطالبات شما و توده زحمتکش، جامعه ایران را به عرصه نبردهای سیاسی حادی وارد

کرده است. درست با آگاهی به چنین بحرانی است که بورژوازی داخلی و بین‌المللی به تکاپو افتاده تا سرنوشت بحران سیاسی کنونی را به دست گرفته و آن را به مسیر مطلوب خود هدایت کنند. به مسیر حفظ نظام سرمایه‌داری با جمهوری اسلامی یا بدون جمهوری اسلامی. پس، به بورژوازی اجازه ندهید تا بار دیگر در جامه و هیئتی دیگر بر موج مبارزات شما و توده‌های زحمتکش سوار شود و قدرت سیاسی را به دست گیرد و جامعه را به قهقرایی دیگر رهنمون شود. رهبری مبارزات را در دستان توانمند خود بگیرید و در نبرد پیشار و نقشی فعال، زنده و تأثیرگذار ایفا کنید تا سرنوشت این نبرد را به نفع خود و تمامی توده‌های زحمتکش رقم زنید. برای این کار، بایستی خود را سازماندهی کنید.

کارگران پیشرو، کمونیست‌ها!

وقت آن است که طبقه کارگر ابتکار عمل سیاسی و رهبری مبارزات توده‌ای برای آزادی، برابری و رفاه را در دست گیرد. کسب این هژمونی تنها با تشکل کارگران در تشکل‌های مستقل و سازمان‌ها و احزاب سیاسی طبقاتی خود ممکن است. در شرایطی که روزانه چندین اعتصاب در گوشه و کنار کشور به وقوع می‌پیوندد، می‌توان و باید در راستای ایجاد کمیته‌های اعتصاب و زمینه‌سازی برای سازماندهی اعتصابات سراسری کوشید. در شرایطی که بحران‌های همه‌جانبه کنونی، امکان تحولات سریع و رادیکال را در چشم‌انداز قرار داده است، می‌توان و باید برای کسب هژمونی سیاسی طبقه کارگر، شوراها را برپا کرد. کسب هژمونی سیاسی در گروه پیوند مبارزات کارگران و زحمتکشان است. مبارزات مشترکی که کارگران پیشاهنگ و طلایه‌دار آن خواهند بود و هدف آن نه تنها سرنوشت انقلابی جمهوری اسلامی، بلکه نابودی نظام سرمایه‌داری و برپایی یک انقلاب اجتماعی کارگری خواهد بود. تا در آینده‌ای روشن، سرنوشت کارگران و زحمتکشان با دستان توانای خودشان رقم زده شود.

سرنگون باد رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی!

زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم!

زنده باد اتحاد صفوف اردوی آلترناتیو سوسیالیستی!

سپتامبر ۲۰۱۸ – استکهلم

امضاها:

۱- اتحاد فدائیان کمونیست

۲- حزب کمونیست ایران

۳- حزب کمونیست کارگری- حکمتیست

۴- سازمان راه کارگر

۵- سازمان فدائیان اقلیت

۶- هسته اقلیت